

[Wilhelm]

god, når det drejer sig om ting. Det har man ikke villet gøre med disse bøger, hvor det ellers er ret uskadeligt. Vi kan ikke lide registrering af lånerne, vi kan ikke lide registrering af menneskene, der låner de dér bøger. Det er man mere vild med, men her har man altså ikke villet benytte de tekniske hjælpemidler og muligheden for moderne EDB-registrering, og hvad der ellers kunne være af registreringsmulighed til at sørge for, at de 30.000 bind blev anvendelige, så de 30.000 bind er i virkeligheden mindre end det, det lyder af, og det er lidt nok i forvejen.

Det sidste punkt er støtte til kulturelle aktiviteter, indvandrerhuse, festivals, udstillingsvirksomhed, musik-, film- og teatervirksomhed, og her har vi så tipsmidlerne, 250.000 kr., et voldsomt fremskridt, som hr. Bernhard Baunsgaard rigtigt sagde, og undervejs fik ministeren endda sagt, at det også kan gå til indvandrerblade og til foreningsstøtte. 5 kr. pr. indvandrer til teaterforestillinger, til film, til udstillinger, til festivals, til indvandrerblade, til huse eller rammer for deres aktiviteter! Ja men hvis ikke det var så sørgeligt, så var det til at dø af grin over. Det er heller ikke her positiv særbehandling, det drejer sig om, det er bare nogenlunde ligestilling, for jeg er sikker på, at de tipsmidler, som kulturministeriet forvalter, udgør mere end 5 kr. pr. dansk borger.

Hvad koster det, bliver der spurgt. Hvor skal de penge komme fra? Ja men indvandrerne er skatteydere, og på alle disse kulturelle områder kan vi påvise punkt for punkt, at de er underforsynede i forhold til det gennemsnit, som danske statsborgere nyder. De er underforsynede med en faktor 16 med hensyn til biblioteksbindene, de er underforsynede med en faktor 3 med hensyn til radioudsendelserne, de er underforsynede med en faktor, jeg ved ikke hvor stor, uendelig må den være, for de har nul på TV. Her er der altså ikke tale om positiv særbehandling, hvis vi snakker økonomi. Der er bare tale om, at de får den andel, som de ud fra en i øvrigt lidt dødssyg gennemsnitsbetragtning havde rimeligt krav på, af de midler, der benyttes til den slags formål til danske statsborgere.

Jeg lovede at kommentere den socialdemokratiske ordførers indlæg til sidst. Det drejede sig især om spørgsmålet om, hvorfor vi ikke har sagt noget om religion, det er og-

så en del af kulturen. Ja, det er netop en del af kulturen, og derfor er der ingen grund til at nævne det specielt. Men svaret er i øvrigt det, der står i ordførerens egen regeringsredegørelse. Grundloven sætter som bekendt grænser for, hvilken støtte det offentlige kan yde til sådanne formål som religion, men vi kan vise forståelse og respekt for andres religioner. I øvrigt er det noget, der, hvis de opfatter det som en del af deres kulturaktiviteter, falder ind under de andre punkter, slet og ret.

Første næstformand (Enggaard):

Der er fremkommet et udtryk i ordføreren for forslagsstillernes indlæg, som ikke fremgår af Nudansk ordbog. Det frembyder således et problem for referatet.

Ministeren for kulturelle anliggender (Lise Østergaard):

Jeg skal kun gøre korte bemærkninger, fordi der er stillet direkte spørgsmål til mig.

Jeg har dog lyst til at sige, at jeg synes, der er noget meget væsentligt i den holdning, som er kommet frem i adskillige af indlægge-
ne, nemlig det værdifulde i den gensidige påvirkning imellem indvandrerne og danske statsborgere. Danmark ligger jo ikke ligefrem ved historiens store korsveje, og vi har i Danmark haft en meget homogen befolkning. Jeg er ikke et øjeblik i tvivl om, at det er værdifuldt for den danske befolkning at få inspiration fra fremmede kulturer, og at det er væsentligt, at kulturformidlingen går begge veje.

Med hensyn til de spørgsmål, som blev stillet mig om en række konkrete forhold, vil jeg godt sige et par ord om tipsmidlerne. Hr. Wilhelm var umådelig forarget. Hr. Wilhelm behøver nu ikke at dø af grin over det spørgsmål. Forholdet er det, at vi af de tipsmidler, som er til rådighed til disse formål, altså almenkulturelle formål, bruger tre gange så meget pr. indvandrer som pr. dansk statsborger. I sig selv er det beskedne beløb, men relativt er der tale om en positiv særbehandling, som jeg finder er rimelig.

Men jeg har lyst til at sige til hr. Wilhelm, at med dette engagement, som for mig er sympatisk, ville jeg nok være en lille smule varsom med ikke at falde i den grøft, som har at gøre med formynderi. Forholdet er